

του Α.Ι.Σ. Κόκορου

και τα καπνά, και άρχισε τη μεγάλη ζωή.

Πότε έτρεχε στα κομμωτήρια, πότε στα κέντρα αδυνατίσματος, πότε στα γυμναστήρια, τελικά είχε

μεθύσει η γυναίκα, ο άνδρας της άρχισε να ανησυχεί, αν και αυτός είχε μεθύσει απλή λιγότερο, οι άντρες αντέκουν το πολύ το κρασί.

Λγόρασε και αυτοκίνητο η κυρία αφού πήρε την άδεια δηγήσεως, ποιος ξέρει πως και πόσα πλήρωσε, πάγιαινε ουσά στραβά καμία βόλτα και για ψώνια εκεί κοντά σε καμία καφετέρια. Δεν έφταναν όλα αυτά και εκεί ου έτρεχε όλη μέρα, άκουσε της κυρίες να συζητάν για ιλιππινέζες έλεγαν πως τα καθώς πρέπει σπίτια, είναι εμοντέ να μην έχουν για οικιακή βοηθό μια Φιλιππινέζη. Δεν ήξερε η καψερή τι θα πει ντεμοντέ, το συγκράτησε ή όταν πήγε στο σπίτι ρώτησε την ανιψιά της που είχε άλει κάμποσες τάξεις στο σχολείο και της το μετάφρασε. Είχε βέβαια το μυαλό πάνω από τη σκούφια και έκανε ήθελε, απλά αυτό δεν τολμούσε να το πει στον άνδρα, απλά τη βασάνιζε και έπρεπε κάπως να γίνει. Ήθελε αυτή όπως και πολλές άλλες γυναίκες που τις συνάντησε στην παιδική χαρά ή στις γιορτές που έκαναν στο χωριό, να κάθονταν και να κάπνιζε ή να συζητούσε και ιλιππινέζα να έτρεχε με τα παιδιά της.

Ικά κάποια φορά που είχαν τα παιδιά μια γιορτή στο χωριό, σκέφτηκε να κάνει την ανιψιά της Φιλιππινέζα να εμφανιστεί στη γιορτή, να δείξει πως είναι μονανα και πήρε Φιλιππινέζα οικιακή βοηθό. Είπε στην μιά της το Σάββατο το πρωί, να φέρει στο σπίτι μια ελιά από το κομμωτήριο πήγε στα μαγαζιά αγόρασε έσ για τα μαλλιά και το πρόσωπο και ήταν χαζίρι. Άββατο ήρθε η κομμώτρια στο σπίτι και είπε πως θα αν ένα αστείο για να γελάσουν, να κάνει την ανιψιά ιλιππινέζα. Με λίγα λόγια της έκανε το κεφάλι σαν ουπίδι μαύρο, το πρόσωπο και τα χέρια μελαψά και μενε το απόγιομα να πάνε στη γιορτή. Το απόγιομα ορμήνεψε την ανιψιά της να μην μιλάει εκεί που ήνε, μπήκαν στο αυτοκίνητο που ήταν φρεσκοπλυντήριο, μελαψτήριο, μαζί με τα παιδιά να πάνε στη γιορτή. Η πήγε να περάσει την πλατεία για να βγει στον ίντι δρόμο άναψε το κόκκινο, ένα γυφτάκι πήγε καιθαρίσει τα τζάμια, του είπε δεν χρειάζεται και ωσέ ένα δίδραχμο, τότε ήταν ακόμη η δραχμή, ή το ευρώ έπρεπε να του δώσει ένα ευρώ, εκατόν ήντα δυο δίδραχμα. Άναψε το πράσινο έφυγε, στο νο φανάρι πάλι ένα γυφτάκι, χωρίς να το προσέξει ταν νέα οδηγός και πρόσεχε το δρόμο, του έδωσε να δίδραχμο, αφού άναψε το πράσινο έφυγε. Αυτό στηκε σε καμιά δεκαριά φανάρια, όπου σε αυτό άρι κοιτάζει η κυρία και βλέπει πως ήταν το ίδιο που ήταν στο πρώτο φανάρι και παραξενεύτηκε πως βρέθηκε πάλι εδώ, αφού ήσουν στο στην πλατεία. Το γυφτάκι της είπε γελώντας, αν οισι κυρία μου και βγεις από την πλατεία δεν θα συναντήσεις απλά είσαι στην ίδια πλατεία εδώ ή ώρα. Τελικά όταν κατάφερε να πάει στο σχολείωση είχε τελειώσει, άσε που η ανιψιά της είχε τόσο, που άρχισαν να σουρώνουν οι βαφές στο οι και στα χέρια.

Ο φίλος απέναντι

του Ηλία Γεωργάκη

Γ νώρισα ανθρώπους και αγάπησα ζώα. Ήταν ένα απόφθεγμα που με συνάρπασε στα παιδικά μου χρόνια, χωρίς ωστόσο να έχω συνειδητοποιήσει το νόμιμά του.

Πέρασαν τα χρόνια. Ο φθόνος, το ψέμα και η υποκρισία σημαδεύουν τις σύγχρονες ανθρώπινες σχέσεις. Η αγάπη μεταλλάχθηκε σε μια ξεφτισμένη και ευτελή πλέξη. Και η φιλία φλερτάρει όλο και περισσότερο με την προδοσία αφού στηρίζεται πλέον στο χρήμα και στα προσωπικά συμφέροντα. Ομολογώ ότι δεν πήρα σκύλο παρά τη μεγάλη αγάπη –τη δική μου απλά και των παιδιών μου– στα ζώα. Και πιστεύω ότι αυτή η επιλογή με δικαίωσε, αν πλάβω υπόψη τα συνεχόμενα περιστατικά κακοποίησης ζώων από τους ανθρώπους. Ολοένα και πληθαίνουν οι καταγγελίες πολιτών για θανάτους αδέσποτων και μη ζώων.

Το 1/3 του πληθυσμού των αδέσποτων πεθαίνει κάθε χρόνο από αιτίες που σχετίζονται με τον άνθρωπο (από αυτοκίνητα, από φόλες...), ενώ περισσότερα από τα μισά πέφτουν θύματα κακοποίησης. Ο καλύτερος φίλος του ανθρώπου, οι μικροί απλήτες του δρόμου, αναγκάζονται να δίνουν καθημερινό αγώνα για να επιβιώσουν επειδή ο άνθρωπος τους εγκατέλειψε. Και παρ' όλο που εκείνοι δεν θα τον εγκατέλειπαν ποτέ.

Η τελευταία μου επαφή με τα συμπαθή τετράποδα είναι με το απέναντι κόκερ. Στο μπαλκόνι μιας πολυκατοικίας. Δεν ξέρω ούτε καν το όνομά του. Όπως άλλωστε δεν ξέρω τους ενοίκους της δικής μου πολυκατοικίας που φεύγουν σκυφτοί και σκυθρωποί για τις δουλειές τους. Χωρίς να ανταλλάσσουμε ούτε μια ματιά ούτε μια καλημέρα. Ο απέναντι φίλος, καθημερινά, πηγαίνοερχεται, γαθγίζει και χαζεύει με τα περιστέρια και τα σπουργίτια. Τον μαγεύει η βροχή, ίσως γιατί μοιάζει με την ψυχή του. Τον πλανεύουν τα πουλιά, ίσως γιατί μοιάζουν με τα όνειρα της επευθερίας του. Θέλει να τρέξει, να παίξει με τα πιτσιρίκια, απλά δεν μπορεί. Παραμένει φυλακισμένος. Αιχμάλωτος, οπως και τα αφεντικά του, στη μοναξιά της μεγαλούπολης. Με τα κλειστά μένα προσθήκει στη

του έτρεχε όλη μέρα, άκουσε τις κυρίες να συζητιαν για Φιλιππινέζες έλεγαν πως τα καθώς πρέπει σπίτια, είναι πεμοντέ να μην έχουν για οικιακή βοηθό μια Φιλιππινέζα. Δεν ήξερε η καψερή τι θα πει ντεμοντέ, το συγκράτησε και όταν πήγε στο σπίτι ρώτησε την ανιψιά της που είχε βγάλει κάμποσες τάξις στο σχολείο και της το μετάφρασε. Είχε βέβαια το μυαλό πάνω από τη σκούφια και έκανε ότι ήθελε, αλλά αυτό δεν τολμούσε να το πει στον άνδρα της, αλλά τη βασάνιζε και έπρεπε κάπως να γίνει. Ήθελε και αυτή όπως και πολλές άλλες γυναίκες που τις συναντούσε στην παιδική χαρά ή στις γιορτές που έκαναν στο σχολείο, να κάθονταν και να κάπνιζε ή να συζητούσε και τη Φιλιππινέζα να έτρεχε με τα παιδιά της.

Τελικά κάποια φορά που είχαν τα παιδιά μια γιορτή στο σχολείο, σκέφτηκε να κάνει την ανιψιά της Φιλιππινέζα και να εμφανιστεί στη γιορτή, να δείξει πως είναι μοντέρνα και πήρε Φιλιππινέζα οικιακή βοηθό. Είπε στην ανιψιά της το Σάββατο το πρωί, να φέρει στο σπίτι μια κοπελιά από το κομμωτήριο πήγε στα μαγαζιά αγόρασε βαφές για τα μαλλιά και το πρόσωπο και ήταν χαζίρι.

Το Σάββατο ήρθε η κομμώτρια στο σπίτι και είπε πως θα έκαναν ένα αστείο για να γελάσουν, να κάνει την ανιψιά της Φιλιππινέζα. Με λίγα λόγια της έκανε το κεφάλι σαν κουνουπίδι μαύρο, το πρόσωπο και τα χέρια μελαφά και περίμενε το απόγιομα να πάνε στη γιορτή. Το απόγιομα αφού ορμήνεψε την ανιψιά της να μην μιλάει εκεί που θα πάνε, μπήκαν στο αυτοκίνητο που ήταν φρεσκοπλυμένο και έλαμπε, μαζί με τα παιδιά να πάνε στη γιορτή. Αφού πήγε να περάσει την πλατεία για να βγει στον απέναντι δρόμο άναψε το κόκκινο, ένα γυφτάκι πήγε να της καθαρίσει τα τζάμια, του είπε δεν χρειάζεται και του έδωσε ένα δίδραχμο, τότε ήταν ακόμη ο δραχμός, αν ήταν το ευρώ έπρεπε να του δώσει ένα ευρώ, εκατόν εβδομήντα δυο δίδραχμα. Άναψε το πράσινο έφυγε, στο επόμενο φανάρι πάλι ένα γυφτάκι, χωρίς να το προσέξει γιατί ήταν νέα οδηγός και πρόσεχε το δρόμο, του έδωσε πάλι ένα δίδραχμο, αφού άναψε το πράσινο έφυγε. Αυτό συνεχίστηκε σε καμιά δεκαριά φανάρια, όπου σε αυτό το φανάρι κοιτάζει η κυρία και βλέπει πως ήταν το ίδιο γυφτάκι που ήταν στο πρώτο φανάρι και παραξενεύτηκε, το ρωτάει πως βρέθηκες πάλι εδώ, αφού ήσουν στο φανάρι στην πλατεία. Το γυφτάκι της είπε γελώντας, αν καταφέρεις κυρία μου και βγεις από την πλατεία δεν θα με ξανασυναντήσεις αλλά είσαι στην ίδια πλατεία εδώ και μισή ώρα. Τελικά όταν κατάφερε να πάει στο σχολείο η δεξιώση είχε τελείωσει, άσε που η ανιψιά της είχε ιδρώσει τόσο, που άρχισαν να σουρώνουν οι βαφές στο πρόσωπο και στα χέρια.

Ο Μιχάλης που ήταν μαζί μας, του είπε κομψά για να μην τον προσβάλει, πως είναι λίγο υπερβολικό αυτό, αυτός κοκκίνισε ελαφρά και ορκίστηκε στην ζωή της γυναίκας του. Βέβαια όποιος ορκίζεται στη γυναίκα του, πότε λέει αλήθεια και πότε ψέματα. Η κουβέντα τελείωσε εκεί, αφού είπαμε πολλά ακόμα αστεία, αλλά αυτό που μας είπε ο συνεργάτης μου, ήταν πολύ ωραίο, είχε κάποια υπερβολή αλλά είχε και πολλές αλήθειες.

Φημία ψηφιακή,
ρο με την προδοσία αφού στηρίζεται πλέον στο χρήμα και στα προσωπικά συμφέροντα. Ομολογώ ότι δεν πήρα σκύλο παρά τη μεγάλη αγάπη –τη δική μου αλλά και των παιδιών μου– στα ζώα. Και πιστεύω ότι αυτή η επιπλογή με δικαίωσε, αν λάβω υπόψι μια συνεχόμενα περιστατικά κακοποίησης ζώων από τους ανθρώπους. Ολοένα και πληθαίνουν οι καταγγελίες πολιτών για θανάτους αδέσποτων και μη ζώων.

Το 1/3 του πληθυσμού των αδέσποτων πεθαίνει κάθε χρόνο από αιτίες που σχετίζονται με τον άνθρωπο (από αυτοκίνητα, από φόλες...), ενώ περισσότερα από τα μισά πέφτουν θύματα κακοποίησης. Ο καλύτερος φίλος του ανθρώπου, οι μικροί αλήτες του δρόμου, αναγκάζονται να δίνουν καθημερινό αγώνα για να επιβιώσουν επειδή ο άνθρωπος τους εγκατέλειψε. Και παρ' όλο που εκείνοι δεν θα τον εγκατέλειπταν ποτέ.

Η τελευταία μου επαφή με τα συμπαθή τετράποδα είναι με το απέναντι κόκερ. Στο μπαλκόνι μιας πολυκατοικίας. Δεν ξέρω ούτε καν το όνομά του. Όπως άλλωστε δεν ξέρω τους ενοίκους της δικής μου πολυκατοικίας που φεύγουν σκυφτοί και σκυθρωποί για τις δουλειές τους. Χωρίς να ανταλλάσσουμε ούτε μια ματιά ούτε μια καλημέρα. Ο απέναντι φίλος, καθημερινά, ππηγαινοέρχεται, γαθγίζει και καζεύει με τα περιστέρια και τα σπουργίτια. Τον μαγεύει η βροχή, ίσως γιατί μοιάζει με την ψυχή του. Τον πλανεύουν τα πουλιά, ίσως γιατί μοιάζουν με τα όνειρα της ελευθερίας του. Θέλει να τρέξει, να πάει με τα πιτσιρίκια, αλλά δεν μπορεί. Παραμένει φυλακισμένος. Αιχμάλωτος, οπως και τα αιφεντικά του, στη μοναξιά της μεγαλούπολης. Με τα κλεισμένα παραθυρόφυλλα και την έλξη της έξυπνης δολοφόνου, της τηλεόρασης. Στ' αλήθεια, τον νιώθω. Τον καταλαβαίνω.

Είναι ο απέναντι φίλος μου. Evas πιστός φίλος που είμαι σίγουρος ότι δεν θα με προδώσει ποτέ.

("ΤΑ ΝΕΑ" 2 Φεβρουαρίου 2011).